

เล่ม
3

พลิกษะธา

ปรัมพาราย

หลานชื่ออัน

เขียน : ชุตินาถ

พลิกชะตา ปริญญาจารย์หลานชื่ออิน เล่ม 3

เขียน	สี่สหาย
บรรณาธิการ	CherryPump
ไทโป	โยลันดา
วาดปก	นักวาดปลาตุ๊กฟู
ช่องทางติดต่อ	FB: OceanBooks

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรยหลัก

เมื่อต้องถูกตราหน้าว่าเป็นหมอมีเก้ แถมยังจบชีวิตลงด้วยลูกกระสุนของศัตรูอย่างอนาถ... 'หลานซื่ออิน' ไม่เคยคิดเลยว่าสวรรค์จะมอบโอกาสให้เธอกลับมามีชีวิตอีกครั้งในวัยสิบเก้าปี พร้อมพรสวรรค์ที่เคยหลับใหลได้ตื่นขึ้นมาอย่างสมบูรณ์

การกลับมาครั้งนี้... เพื่อไขปริศนาคำสาปที่ล่มสลายของตระกูล เพื่อล้างแค้นศัตรูคู่อาฆาต และเพื่อปกป้องสายเลือดที่เหลือรอด ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลก ส่งวิญญาณหนุ่มปริศนาผู้มองดูก็รู้ว่าไม่ธรรมดา มาผูกพันไว้ข้างกาย นำพาเธอไปสู่ปริศนาที่ยิ่งใหญ่และอันตรายเกินกว่าจะจินตนาการได้

ภายใต้อันตรายรอบด้านและเงาของศัตรูที่มองไม่เห็น เธอจะสามารถพลิกชะตาและปกป้องทุกสิ่งได้หรือไม่ หรือว่ามันจะจบลงด้วยความตายเช่นเดิม?

เรื่องย่อ เล่ม 3

การส่งวิญญาณ 'ลู่เสียน' กลับคืนร่างได้สำเร็จ ควรจะเป็นจุดสิ้นสุดของภารกิจ... แต่สำหรับ 'หลานซืออิน' มันกลับเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของบททดสอบครั้งใหม่ที่ร้อนแรงและอันตรายกว่าเดิม!

เมื่อโชคชะตาพัดพาเธอให้ต้องเข้าร่วมรายการเรียลลิตี้ล่าท้าผีบนเกาะสวนสนุกร้าง ที่ซึ่งศัตรูตัวฉกาจอย่าง 'ตระกูลฮุน' ได้วางกับดักสุดอันตรายเอาไว้ ที่นั่น... เธอได้พบกับ 'ไปเซวียน' ปรมาจารย์หนุ่มรูปงามจากตระกูลไปผู้กุมความลับดำมืด การปรากฏตัวของเขาทำให้ใครบางคนที่เฝ้ามองอยู่ไกลๆ ต้องร้อนรนจนนั่งไม่ติด!

แต่ภัยร้ายที่สุดกลับมาในรูปแบบของ 'กุพิทวาล' ที่เล่นงานลู่เสียนจนแทบสิ้นใจ และหนทางเดียวที่จะช่วยเขาได้... คือการที่หลานซืออินต้องยอมสละทั้งกายและใจเพื่อถอนพิษ!

บทเพลงรักอันร้อนแรงที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ จะนำพาทั้งคู่ไปสู่เส้นทางใด? และความลับของตระกูลไปที่กำลังจะถูกเปิดเผย จะสั่นคลอนชะตากรรมของพวกเขาไปตลอดกาลหรือไม่? เตรียมพบกับความจริงทั้งหมดได้ใน "พลิกชะตา ปรมาจารย์หลานซืออิน เล่ม 3"!

ทักทายคุณรีด

สวัสดีค่าา คุณรีดที่น่ารักทุกคน คุณไรท์เองนะคะ!

กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 3 ที่บอกได้คำเดียวว่า แซ่บ!

เข้มข้น! และร้อนแรงกว่าเดิมหลายเท่าตัวเลยคะ!

ในที่สุด... ในที่สุดคุณชาย 'ลู่เลียน' ของเราก็ได้กลับเข้าร่างแล้วนะคะ! พอได้คืนร่างแล้วเนี่ย ทั้งหล่อ ทั้งทรงอำนาจสมกับเป็นท่านประธานใหญ่จริงๆ ค่ะ แต่การกลับมาครั้งนี้ก็มาพร้อมกับภัยร้ายที่คาดไม่ถึงอย่าง 'กูพิศวาส' ค่ะ! แล้ววิธีแก้พิษก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น... ทางที่ทำเอาคนเขียนเองยังต้องจิกหมอนเลยล่ะคะ

และเล่มนี้เรายังมีตัวละครใหม่มาสร้างความหวุ่นไหวด้วยนะคะ 'ปรมาจารย์ไปเซเวียน' หนุ่มหล่อจากตระกูลไปที่ดูสิกลับมาค้นหา การปรากฏตัวของเขาจะมาเป็นมิตรหรือศัตรู และจะทำให้ท่านประธานของเราหึงจนควั่นอกหูขนาดไหน ต้องไปลุ้นกันคะ

ส่วนชาวแก๊งตระกูลหลานของเราก็ยังคงสร้างความฮาและ

ความปวดหัวได้ไม่หยุดหย่อนเหมือนเดิมค่ะ

ฝากติดตามและเป็นกำลังใจให้น้องชิวอินกับคุณชายลู
และชาวแก๊งของเราในเล่ม 3 ด้วยนะคะ รับรองว่าเล่มนี้ทั้งเข้มข้น
ทั้งร้อนแรงกว่าเดิมแน่นอนค่ะ อ่านแล้วคอมเมนต์พูดคุยกันได้น้า
คุณไรท์รออ่านอยู่เสมอเลยค่า

อ่านให้สนุกน้า

สี่สหาย

ตอนที่ 51. ลาก่อน

ความฝันอันน่าอัศจรรย์นั้นถูกหลานซื้ออินทำเป็นเหมือนทุกอย่างไม่เคยเกิดขึ้น เธอยังคงทำตัวปกติและพูดคุยถึงวิธีการส่งลู่อีสานกลับเข้าร่างอย่างหน้าตาเฉย คงมีแต่ผีสาวเท่านั้นที่รู้ว่าเธอประหม่าและอยากมุดแผ่นดินหนีหน้าเขามากแค่ไหน...

อ้อ ไม่สิ คนที่รับรู้ได้ยังมีวิญญาณประจำตัวเธออีกดวง

“สรุปพวกเธอสองคนไปทำอะไรในฝันนั้นมากันแน่ ? นายท่านแต่ผู้นี้สงสัยจะแย่แล้วนะ !” ชิวชิวแหกปากเรียกร้องความสนใจ มันรับรู้ได้ตั้งแต่ตอนที่เจ้านายตื่นนอนแล้วว่าอารมณ์ของเธออ่อนไหวมากกว่าปกติ และยิ่งแปรปรวนในตอนที่เจอหน้าเจ้าแมวขาวนี้

“ไม่ต้องรู้หรอก อยู่เฉยๆ ไปเลย” คนเป็นเจ้านายกัดฟันบอก ตะโกนสื่อสารกับเขาในใจว่าอย่าถามมาก

เจ้าแมวขาวเพียงมองหนึ่งคนหนึ่งวิญญาณนิ่ง สายตาของเขาในตอนที่ยังหมอบผีที่กำลังเตรียมตัวเขาให้กลับร่างมนุษย์ ลึกซึ่งจนน่ากลัว เขารู้ตัวดีว่าในฝันเมื่อวานนี้คนที่ทำกับเธอเป็นเขา... ความรู้สึกที่ตัวเขาในฝันรู้สึกกับเธอก็คือความรู้สึกลึกๆ ใน

ใจเขาเองจริง ๆ ลู่เสียนได้ตัดสินใจด้วยตัวเองแล้ว

ว่านับแต่นี้ไปหลานซืออินเป็นคนของเขา... ของเขาคนเดียวเท่านั้น

“ตรงนี้วางแบบนี้ถู่มั้ยซืออิน” หลานเจียวหันมาถาม
น้องสาว ขณะจัดธงให้อยู่ในทิศที่กำหนดไว้

“ใช้ได้แล้ว”

ลานหน้าบ้านหลังน้อยของพวกเขา ตอนนี้ได้กลายเป็น
ปะรำพิธีขนาดย่อมแล้ว ทั้งผืนยันต์ที่ใหม่พอจะให้แมวยืน และ
ของล้อมรอบบริเวณอีกหลากหลาย หลานซืออินตั้งใจจะร้าย
เกราะป้องกันให้วิญญาณของเขาอย่างสุดความสามารถ ชนิดที่ถ้า
กลับไปแล้วพวกชั่วที่ร่อนงานเขาอยู่จะตะตองเขาไม่ได้แม้แต่
ปลายเล็บ

เมื่อฤกษ์ยามที่เหมาะสมมาถึง ลู่เสียนในร่างแมวก็ก้าวไป
ยืนบนผืนยันต์ขนาดใหญ่ซ้า ๆ สายตาของเขาไม่ละไปจากเด็กสาว
ที่กำลังหลับตาปรับลมหายใจตรงหน้า รอบตัวเธอราวมีอรั
ศักดิ์สิทธิ์แผ่ออกมาโดยรอบ ปานรูปผีเสื้อที่หน้าผากเปล่งแสง
เรืองรอง ในตอนที่เปลือกตาบางเปิดขึ้นก็เผยโคมน์ัยน์ตาสีดำเหลือบ
น้ำเงินเต็มไปด้วยประกายแห่งดวงดารา

“ทำใจให้สงบ นึกถึงตัวตนของนายเองเข้าไว้นะ เรื่องอื่นให้

เป็นหน้าที่ของฉันทเอง”

พูดจบก็สะบัดมือส่งพลังวิญญาณอันมหาศาลของตัวเอง กระตุ้นให้ค่ายกลเปิดใช้งาน เสียงกระดิ่งใสดังกรังกริ่งเบา ๆ ลู่เสียง นพลันรู้สึกเหมือนมีสายลมอ่อนประคองร่างเขาให้แยกออกมาจาก เจ้าเหมียว

ภายใต้ดวงตาทะนิงหยางที่เพิ่งเปิดขึ้นของหลานเจียว เธอ เห็นวิญญาณชายหนุ่มคนหนึ่งค่อย ๆ ปรากฏขึ้น วินาทีนั้นก็ได้แต่ เบิกตาโต อ้าปากกว้าง สะกิดหลานจื่อหาวที่กำลังรับชมพิธีอยู่ ด้วยกันยิก ๆ

“ผีหล่อขนาดนี้ก็มีเหรอ !”

หลานจื่อหาวรีบตะครุบปากญาติสาวอีกครั้ง เหลือบมอง ไปยังวิญญาณหนุ่มหล่ออย่างระแวง พอเห็นเขาจ้องมองหลานจื่อ อินไม่ละสายตาก็ผ่อนลมหายใจ หันไปกระซิบเสียงเคียด

“บอกว่าย่าพูดเรื่องเขาเป็นผีใจเลว หมอนั้นยังไม่ตายสัก หน่อย ซื่ออินก็บอกว่าวันนี้เป็นวันส่งเขาเข้าร่าง แถมบ้านหมอนี้ ยังรวยมากด้วยนะ ตระกูลลุ่นนี่ใจเลว !”

“ก็เคยได้ยินชื่ออยู่หรือ... แต่วันวันฉันทต้องก้มหน้าหา แต่เงินกินข้าว จะรู้ว่าตระกูลไหนใหญ่แค่ไหนได้ยังไง ว่าแต่พี่รู้

มากนักหรือใจ ?”

“อะแฮ่ม... ตระกูลลู่ก็คือตระกูลที่รวยมากใหญ่มากยังง
เล่า !”

ใช่... ความรู้เกี่ยวกับตระกูลลู่ของเขามีแค่นั้นแหละ...

“นั่น ๆ เขากำลังจะไปแล้ว !” หลานเจียวพูดด้วยความ
ตื่นเต้น เมื่อเห็นร่างวิญญาณกำลังจะลอยจากไป

“โชคดีนะจื้อจื้อ !” หลานจื่อหาวโบกมือลาเขาหย้อย ๆ
หลานเจียวเห็นก็โบกตามด้วย แม้จะไม่ได้สนิทกันมาก แต่วันเวลา
ที่ได้ใช้ร่วมกันก็เสมือนว่าเขาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของบ้านหลัง
เล็กนี้ไปแล้ว พอได้เห็นเขาจะจากไปจริง ๆ ก็เลยอดใจหายขึ้นมา
ไม่ได้

ชายหนุ่มเพียงพยักหน้าน้อย ๆ ให้พวกเขา ก่อนจะกลับไป
มองเด็กสาวที่ยืนตรงหน้าเขาอีกครั้ง กระซิบผ่านสายลมด้วย
ถ้อยคำแผ่วเบา

“ขอบคุณ”

ตอนนั้นก็มึนปวดมาวูบใหญ่พาเสียงกระดิ่งให้ดังกริ่งขึ้นอีก
ครั้ง แล้วทุกอย่างก็เงียบงันลงเหลือไว้เพียงเจ้าแมวน้อยตัวสีขาว
ตัวเดิม

“เมี้ยว...”

แมวเหมียวร้องทักทาย ดวงตาสีฟ้าใสแจ๋วของมันไร้แวว เฉลียวฉลาดเหนือธรรมชาติ ลู่เสียนได้กลับไปยังที่ของเขาแล้ว

“แล้วจะทำยังไงกับแมวนี้นั้นหรือ ?”

หลานจื่อหาวถามขณะที่กำลังจับเจ้าเหมียวมาบีบขยำลูบหัวลูบหางเล่นราวกับเก็บกด

“เลี้ยงไว้ก็ได้นะ” หลานซืออินไม่คิดอะไรมาก ในเมื่อมีวาสนาต่อกันแล้วก็ต้องดูแลให้ถึงที่สุด หลานเจียวพลันดวงตากลุกวาวแย่งจื่อจื่อไปจากมือพี่ชายทันที

“เย่ ! ฉันอยากเลี้ยงแมวมานานแล้ว พวกเธอไม่รู้หรือว่าฉันต้องอดทนแค่ไหนที่จะไม่เล่นกับเจ้าเหมียวแสนน่ารักนี้... ถ้าไม่เพราะมีคนรอกหูฉันทุกวันว่าผีที่สิงจื่อจื่ออยู่ดูมาก ฉันคงเล่นกับมันไปนานแล้ว”

หลานซืออินมองสองพี่น้องทะเลาะแย่งตัวแมวกันอย่างปลงตก

“ญาติเจ้านายแต่ละคนนี่... ไม่ปกติสักคนสินะ” ชิวชิวทำท่ากอดอกยืนพูดอย่างวางมาด เจ้านายของมันได้แต่ตอบในใจ

“แกก็ไม่ปกติเหมือนกันนั่นแหละ...”

*****

ณ เรือนหนึ่งอันเป็นเขตหวงห้ามในคฤหาสน์ตระกูลผู้มี
ร่ำรวยชาวซิดในชุดผู้ป่วยกำลังนอนนิ่งอยู่ รอบตัวเขาเต็มไปด้วย
เครื่องมือการแพทย์ที่ส่งเสียงตืดเป็นจังหวะ ใบหน้าของคนทีนอน
อยู่ตรงมาราวกับเทพสวรรค์ ลมหายใจอันเบาบางและนิ่งสงบของ
เขาทำให้คนเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเพียงร่างไร้วิญญาณได้ง่าย ๆ

เป็นเวลานานนับปีแล้วที่ผู้นำตระกูลกลายเป็นเจ้าชาย
นิทรอย่างไม่ทราบสาเหตุ คนในตระกูลที่รู้เรื่องนี้มีเพียงญาติ
ใกล้ชิดเท่านั้น พวกเขายังมีความหวังว่าลู่อีเรียนจะฟื้นจึงทำทุก
วิถีทางเพื่อที่จะยื้อลมหายใจของร่างนี้ไว้ แล้วปล่อยให้ลู่อีเรียน
ภายนอกว่าเขาสบายดีและกำลังอยู่ในระหว่างการไปทำงานที่
ต่างประเทศ

ทว่าวันแล้ววันเล่าผ่านไป เดือนแล้วเดือนเล่าผ่านไป เขาก็
ยังนอนนิ่งสนิทไร้สัญญาณแห่งการตื่น ความหวังที่มีในตอนแรกจึง
ลดลงไปอย่างช้า ๆ จากที่มีคนมาเฝ้าทุกวัน บัดนี้ก็เหลือเพียงร่าง
ไร้วิญญาณที่นอนเพียงลำพัง

ท่ามกลางความเงียบนั้นเอง ปลายนิ้วเรียวกก็กระตุก

เล็กน้อย พร้อม ๆ กับเปลือกตาที่สั่นไหว เครื่องวัดชีพจรด้านข้าง
แปรเปลี่ยนการแสดงผลเป็นมีชีวิตชีวาทันที ขนตาเรียงแพลง
ระริกแผ่วเบา ก่อนดวงตาคู่คมจะเปิดขึ้นอีกครั้ง

ลู่อีสียนกลับมาแล้ว...

ความทรงจำทั้งหมดของเขาก็กลับมาด้วย เรื่องคนที่ทำร้าย
เขา... พวกหนอนแมลงทั้งหลายที่สมควรต้องกำจัด การจัดการ
เรื่องวุ่นวายในบริษัทที่ทำค้างไว้ ครอบครัวยุทธระกูลลู่อีสยา ศิลป์และ
วัตถุพิณิจ...

มีเรื่องมากมายรอให้เขาไปทำอยู่ แต่ว่าตอนนี้เขาต้องทำสิ่ง
ที่สำคัญที่สุดก่อน

แก๊ง !!

ร่างกายที่ติดเตียงมาเป็นปีนี้ไร้เรี่ยวแรงทั้งยังคอแห้งผาก
เกินกว่าจะตะโกนเรียกคน เขาจึงรวบรวมแรงเอื้อมปิดของ
บางอย่างบนโต๊ะข้างเตียงให้ตกลงพื้น ในตอนที่มีเสียงประหลาด
ดังมาจากห้องด้านในผู้คนมากมายที่ทำการอารักขาอยู่ก็กรูเข้าไป
ด้วยจิตใจพร้อมสู้รบ

ทว่าเมื่อเห็นคนที่นอนอยู่มองมาด้วยสายตานิ่งสงบ พวก
เขาก็แข็งทื่อเป็นป้อใบ้กันไปหมด

“นี่ฉัน... ตาฝ้าตรีเปลวอะ...”

“เราฝันอยู่รีเปลว...”

“ไปเรียกคุณท่านมาเร็ว !!”

“แจ้งบ้านใหญ่ !!”

“คุณชายฟื้นแล้ว !!”

“หมอออออ”

ความโกลาหลวุ่นวายทำเอาลู่เสียนเริ่มเวียนหัว เขาจึงค่อย ๆ ยกมือขึ้น แม้แขนจะชูบชืดเล็กน้อยจากการหลับใหลที่ยาวนาน แต่นั่นก็ไม่อาจกดทับพลังอำนาจของชายหนุ่มได้ พริบตานี้ทุกอย่างก็เงียบฉับลง ราวกับการเคลื่อนไหวเล็กน้อยนั้นได้ปลดปล่อยแรงกดดันบางอย่างออกมา

ลู่เสียนจึงได้เอ่ยถ้อยคำแรกหลังจากตื่นมาด้วยเสียงแหบแห้ง “โทรศัพท์ฉัน”

มือขวาคนสนิทรีบก้าวเข้าไปใกล้ส่งของให้ทันที เขาคนนี้มีชื่อว่า ‘หลี่เซิน’ ปีนี้อายุประมาณสามสิบกว่าติดตามลู่เสียนมาตั้งแต่เข้ารับตำแหน่ง ในที่นี้ถ้าถามว่าใครดีใจและตื่นตันที่สุดก็คงไม่พ้นเขา

รอดแล้ว... ไม่ตงงานแล้ว... เจ้านายจงเจริญ ! อายุยืนหมื่น

ๆ ปี!

ลู่อื่นเมนสายตาตื่นตันซาบซึ่งดีใจจนแทบจะน้ำตาคลอของลูกน้อง แล้วกลับไปสนใจหน้าจอมือถือที่เต็มไปด้วยข้อความมากมาย แต่ด้วยความที่เพิ่งฟื้นจากการหลับไหล ทำให้เร็วแรงที่เคยมีขาดหายไป ชายหนุ่มพยายามใช้มือจับโทรศัพท์สักพักใหญ่ แต่มือที่อ่อนแรงก็หวัดทำมันหล่นลงพื้น แล้วก็ป็นหลี่เซ็นที่เข้ามาอำนวยความสะดวกให้

เขาอาสาถือโทรศัพท์จ่อเข้าไปตรงหน้าของเจ้านายหนุ่ม ด้านลู่อื่นก็ไม่ละความพยายาม เขาเวลาสักพักเพื่อรวบรวมพลังกาย ก่อนจะใช้นิ้วไล่ปิดทิ้งทุกอย่างไปอย่างรวดเร็วกระทั่งเจอข้อความแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันแชต นิ้วเรียวค่อย ๆ กดเข้าไป แล้วรับแอดทันที

พร้อมทั้งยังส่งข้อความเสียงเริ่มบทสนทนาไปก่อนอย่างไม่เคยทำกับใครบนโลกใบนี้

[ฉันทันแล้ว]

ตอนที่ 52. พบหวังเจียเหวิน

หลานซืออินมองข้อความรายงานตัวจากผู้ใช้วีแชตที่เพิ่งถูก
เขารับแอด ก่อนจะพิมพ์ตอบกลับด้วยรอยยิ้มจาง ๆ

[ดูแลสุขภาพด้วย]

อีกฝ่ายตอบกลับมาในทันที

[เข้าใจแล้ว]

หลังจากนั้นตลอดทั้งสองสัปดาห์ ลู่เสียนก็ส่งรายงาน
สุขภาพของเขามาให้เธอดูแทบทุกวัน หลานซืออินไม่เข้าใจการ
กระทำของเขาเท่าไรนัก แต่ก็ตอบกลับด้วยข้อความให้กำลังใจใน
การฟื้นฟูร่างกายของเขา วันแล้ววันเล่ามุกให้กำลังใจเธอก็หมดไป
เหลือเพียงการส่งภาพมีมคนกำลังเชียร์กีฬาให้เขาเท่านั้น
ประกอบกับหลานซืออินเข้าสู่ช่วงต้องสอบปลายภาค จึงยุ่งจนบท
สนทนาในแชตน้อยลงไปทุกวัน

ในชาติก่อนเธอปรารถนาอยากจะเป็นนักเรียนธรรมดา
ทั่วไป อยากใช้ชีวิตไปกับการอ่านหนังสือสอบของนักเรียนมัธยม
ปลายเหลือเกิน พอมาชาตินี้ได้ประสบมันเข้าจริง ๆ แล้วน้ำตา
แทบตกใน ไล่เธอให้ไปปราบผีเฮี้ยนยังง่ายกว่าให้มาท่องสูตร

ฟิสิกส์หรือแก้ปัญหาจิตวิทยาจิตศาสตร์ที่เต็มไปด้วยตัวอักษร
ภาษาอังกฤษไม่รู้ก็เท่า

ทุกเย็นนอกจากต้องเข้าเรียนภาคค่ำเพื่อติวข้อสอบกับทาง
โรงเรียนแล้ว หลานซื่ออินก็มักจะหาเวลาว่างไปอ่านหนังสือกับ
เพื่อนร่วมชะตากรรมอย่างจริงจังและถึงมีมีอยู่บ่อย ๆ

ไม่สิ... ควรจะเรียกว่าให้พวกเขาช่วยติวให้เธอต่างหาก
เพราะสองคนนี้น้อยอยู่ห้องหนึ่งและมีผลการเรียนดีเลิศแซงหน้า
หลานซื่ออินที่คิดแค่ว่าสอบให้ผ่านแล้วเอาใบจบอยู่มาโข

“ท่านปรมาจารย์ สู้เขานะคะ !”

การถูกถึงมีมีเรียกปรมาจารย์ในขณะที่อีกฝ่ายกำลังขีดฆ่า
คำตอบผิด ๆ ของเธอในแบบฝึกหัดข้างทำให้หัวใจที่ต้องการรักษา
ภาพลักษณ์ของเธอเจ็บปวดเกินจะทน

สัปดาห์นรกแห่งการสอบได้ดำเนินและผ่านพ้นไปในที่สุด
หลานซื่ออินงดรับงานทุกชนิดและนอนตายอยู่ที่บ้านเพื่อฟื้นฟู
พลังชีวิต จูจิงและถึงมีมีที่ยังคงมีพลังชีวิตเต็มเปี่ยมพยายามชวน
เธอไปเที่ยวและหาของกินอร่อย ๆ หลังสอบครั้งแล้วครั้งเล่า แต่
หลานซื่ออินปฏิเสธอย่างหนักแน่น ปฏิบัติตัวเป็นปลาเค็มเต็ม
รูปแบบในบ้านหลังเล็กของเธอ

สิ่งที่ทำให้เธอขยับตัวได้ก็มีเพียงการไปชี้แนะญาติผู้พี่ทั้งสองเกี่ยวกับการฝึกบําเพ็ญตน ซึ่งตอนนี้แต่ละคนก็พัฒนาขึ้นมากจนสามารถช่วยเธอวาดยันต์ได้แล้ว หลานจื่อหาวแทบเสียดสีเมื่อเห็นหลานเจียวใช้เวลาเพียงสั้น ๆ ก็สามารภพัฒนามาจนฝีมือเทียบเท่าเขา

“พี่เจียวเจียวมีพรสวรรค์นะ”

คำพูดนี้ของหลานซืออินทำเอาพี่คนโตของบ้านซิมไปหลายวัน ก่อนจะถูกง้อด้วยการส่งไปสปลาสุตหฺร แล้วกลับมาพร้อมใบหน้าอิมเอิบลงมือขยันทำเครื่องรางอย่างขยันขันแข็งไม่ถอยง่ยั้งหลานซืออินบอกจํานวนเงินที่เป็นส่วนแบ่งของเขาหลังขายสินค้าแฮนด์เมดในมือ ไฟในการทำงานของเขายังลุกโชน

ตอนนี้จู่จึงถึงกับทำตัวเป็นนายหน้าค้ายันต์กับเครื่องรางตระกูลหลานไปแล้วด้วยซ้ำ แถมยังพ่วงตำแหน่งเซลล์ขายตรงที่ไม่ว่าเจอใครก็ต้องพูดสรรพคุณและจดอเดอ์รมาให้ เดิมทีหลานซืออินคิดจะให้ส่วนแบ่งกับพวกเขา แต่ตระกูลจู่ไม่ยอมรับ เธอจึงเปลี่ยนการตอบแทนเป็นการช่วยทำพิธีสำคัญของบ้านและมอบยันต์ให้ฟรีตลอดชีพแทน

แน่นอนว่าพวกเขาถูกใจมาก...

ปิดเทอมของโรงเรียนมาถึงอย่างรวดเร็ว จุจิงก็บอกเธอว่า
ใครบางคนที่นัดหมายกันไว้ด้วยเงินสิบห้าล้านก็ติดต่อแล้ว

“คุณหนูหลาน !”

“คุณหวัง”

ทั้งสองคนนัดเจอกันที่ร้านไอศกรีมแห่งหนึ่งในห้าง หวังเจีย
เหวินวันนี้มาด้วยชุดสบาย ๆ ใส่เสื้อยืดสีดำสกปรกรีนตราล่าทำฝึกับ
กางเกงยีนส์สีอ่อน ผมสีน้ำตาลของเขาถูกเซตมาลวก ๆ เพิ่มความ
อ่อนเยาว์ให้เขามากกว่าตอนที่เจอกันครั้งแรกไม่รู้กี่เท่า

เดิมทีเขาก็เป็นคนหน้าตาดีคนหนึ่ง เมื่อเดินเข้ามาในร้าน
ด้วยรอยยิ้มสดใสจึงเรียกสายตาสาว ๆ ให้จับจ้องได้อย่างง่ายดาย
แต่พอเห็นว่าหนุ่มหล่อมีหญิงสาวที่นัดไว้อยู่แล้วก็พากันละลายตา
จากไปด้วยความเสียดาย

“มารอผมนานรึยังครับ ?”

“ไม่นานค่ะ วันนี้ดูแปลกตาดีนะคะ”

หวังเจียเหวินยิ้มรับอย่างเขิน ๆ

“ครั้งก่อนที่ใส่สูทสวมแว่นนั้นมันจำเป็นครับ ไปออกงาน
ในนามครอบครัวก็เลยต้องรักษาภาพลักษณ์หน่อย”

“อ้อ... เรื่องรักษาภาพลักษณ์ฉันเข้าใจดีเลยคะ”

สองคนราวกับเข้าใจกันในเรื่องนี้อย่างไม่ต้องมีคำอธิบาย หลังสั่งไอศกรีมกันเรียบร้อยแล้ว หวังเจียเหวินไม่รอช้าเปิดแท็บเล็ตให้อีกคนดูรายละเอียดของงานทันที

“รายการนี้มีชื่อว่า ล่าเหรียญวิญญาณหลอน เป็นรายการคล้าย ๆ เซอร์ไวเวอร์ที่จะให้คนไปทำภารกิจต่าง ๆ เพื่อสะสมเหรียญครับ ทางทีมงานบอกผมมาแค่ว่าภารกิจที่จะให้ทำเกี่ยวกับเรื่องลึกลับในสถานที่ลึกลับ คุณไหนสะสมเหรียญได้มากที่สุดถือเป็นผู้ชนะ พวกเขาไม่ยอมบอกว่าสถานที่นั้นคือที่ไหน แต่ผมแอบไปสืบมาได้ครับ” ชายหนุ่มทำท่าทางกระซิบกระซาบ ดวงตาฉายแววตื่นเต้น

“ที่ไหนคะ”

“เกาะสวนสนุก”

หลานซื่ออินนิ่งไป ไม่มีใครในประเทศไม่รู้จักเกาะสวนสนุกแห่งนี้ ว่ากันว่าเป็นเกาะที่ถูกสร้างเป็นสวนสนุกขนาดใหญ่ เครื่องเล่นมากมาย ลงทุนไม่ต่ำกว่าพันล้าน แต่ภายหลังกลับเกิดอุบัติเหตุที่น่าสยงที่คร่าชีวิตผู้คนมากมายครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ว่าจะทางผู้บริหารจะปรับปรุงคุณภาพความปลอดภัยมากแค่ไหนก็ไม่สามารถหยุดยั้งเรื่องประหลาดเหล่านั้นได้ ด้วยจำนวนคนตายที่

มากขึ้นทุกวัน ในที่สุดเกาะแห่งนี้จึงต้องปิดตัวลง จนกลายเป็น
เกาะร้างที่เต็มไปด้วยเรื่องเล่าลึกลับในตำนาน

“น่าตื่นเต้นใจมั๊ยครับ ! ผมอยากไปที่นั่นมาตลอด แต่มัน
ถูกทำให้เป็นพื้นที่ส่วนบุคคลก็เลยเข้าไปเยี่ยมชมไม่ได้ คราวนี้ฝัน
ผมก็เป็นจริงแล้วครับ !”

หลานชื่ออินยิมเจ็อน เพิ่งเคยเห็นคนที่มองสถานที่ที่เต็มไปด้วย
ด้วยพลังหยินแห่งนั้นเป็นสถานที่ในฝันแถมยังคิดจะไปเดินเล่นลั่น
ลาอีก ในใจเกิดความลังเลขึ้นมาเมื่อคิดว่าตัวเองคงต้องเหนื่อย
มากแน่ ๆ ในการดูแลคุณชายผู้กระตือรือร้นต่อผืนนี้

“อ้อ ผมโอนเงินเข้าบัญชีแล้วนะครับห้าล้าน เป็นเงิน
ค่าจ้างส่วนของตระกูลหวัง และถ้าเราทั้งคู่เป็นผู้ชนะในรายการ
เงินสิบล้านผมยกให้หมดเลย นี่สัญญาจ้างงานครับ คุณหนูหลาน
อ่านดูก่อนได้เลยครับ”

มือเรียวยหยิบสัญญามาอ่านแวบเดียวแล้วจรดปากกาเซ็น
เอี่ยมไปจับมือผู้ว่าจ้างด้วยรอยยิ้มพิมพ์ใจ

“ไหนบอกไม่ชอบความยุ่งยากใจ เจ้าหมอนี้ได้ทำเจ้านาย
เหนื่อยแน่ ๆ”

วิญญาณเต่าตัวน้อยพุดขึ้น น้ำเสียงฟังดูประชดประชันเมื่อ

เห็นดวงตาเจ้านายกลายเป็นรูปเงิน

“แค่คุณแลคุณชายคนหนึ่งเท่านั้นเอง อีกอย่างพลังฉันตอนนี้
ผีตัวไหนก็ไม่ใช่คู่มือหรือก”

ชีวิตชีวาพ่นลมหายใจเหนื่อยหน่าย ก่อนจะหายตัวไปไม่อาจ
มองภาพลักษณะปรมาจารย์ที่ถูกทำลายลงได้ด้วยเงินอีกต่อไป

ขณะที่ชายหนุ่มหญิงสาวกำลังพูดคุยรายละเอียดเรื่อง
รายการที่จะไปเข้าร่วมกันในอีกไม่ถึงสัปดาห์ ตรงมุมหนึ่งของร้าน
ก็มีคนยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเก็บภาพแล้วส่งไปยังปลายทางแห่ง
หนึ่ง พร้อมข้อความบรรยาย

[คุณหลานชื่ออินนัดพบหวังเจียเหวิน ทายาทคนเดียวของ
ตระกูลหวังแห่งเมือง Z ที่ร้านไอศกรีมปังปัง ทานไอศกรีมรส
ช็อกโกแลตมินต์ครับ]

ข้อความและรูปภาพนี้ไปปรากฏอยู่บนหน้าจอมือถือ
ส่วนตัวของท่านประธานที่อยู่บนชั้นสูงสุดของตึกลูกรูป หลี่เซินที่
กำลังยืนอยู่ด้านหลังเจ้านายพลันรู้สึกเหมือนอากาศเย็นลง
กะทันหันจนขนลุกชู รังสีมืดทะมึนกดดันแผ่ออกมาจากร่างที่
กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้หนังราคาแพง

ประสบการณ์การเป็นผู้ช่วยคนสนิทมาหลายปีร้องบอกได้

ทันที ว่าคุณชายคู่เสียนอารมณ์ไม่ดีแล้ว

“เดี๋ยวนี้ตระกูลหวังไม่ทำการทำงานกันแล้วหรือไง” เสียง
หุ้มตุ๋มเจ้าความเย็นชาสุดชั่วเปล่งออกมาไม่เร็วไม่ช้า ในใจถูกคลื่น
ความขุ่นมัวไหลเข้าท่วมทะเลัก

ที่ไม่ตอบข้อความเขา เพราะไปคุยกับไอ้หมอนี่เธอ...

มือเรียวกดเข้าไปยังรูปภาพที่ถูกส่งมาขยายภาพเน้นไปยัง
ใบหน้าของหญิงสาว จนเห็นรอยยิ้มงดงามบนริมฝีปากบางสีสดใส
และดวงตาที่อมยิ้มจนโค้งลง

รอยยิ้มนี้แม้แต่เขายังเคยได้รับแคในความฝันเท่านั้น...
หวังเจีย เหวินช่างโชคดีจริง ๆ

พริบตานั่นแผนการยึดธุรกิจตระกูลหวังก็ไหลขึ้นมาในหัว
เป็น ลิป ๆ แผน ความคิดอันล้ำลึกดำดิ่งลงไปถึงวิธีการทำลายทั้ง
ตระกูลหวังให้ย่อยยับและรับตัวผู้หญิงที่ทำให้เขาว่าวุ่นใจมาขังไว้
ข้างกาย

ตั้ง !

เสียงข้อความแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันดังขึ้น ดวงตาคู่
คมเหลือบมองไปยังโนติฟิเคชันที่แสดงข้อความขึ้นมา พริบตานั่น
อารมณ์ดำมืดทุกอย่างก็สลายหายไปสิ้นตั้งท้องฟ้าหลังพายุที่เผย

แสงอาทิตย์สดใส หม่อมวลดอกไม้ฝลิบานสะพรั่ง
ทั้งหมดเป็นเพราะข้อความเดียวจากหลานชื่ออิน
[ฉันปิดเทอมแล้ว เรามาเจอกันหน่อยมั๊ย]

ตอนที่ 53. เมือง Z อีกครั้ง

หลังพูดคุยกับหวังเจียเหวินและนัดวันเดินทางกันเรียบร้อยแล้ว หลานซืออินก็เดินเล่นในห้างพักหนึ่งเพื่อเลือกซื้อเครื่องเขียนใหม่ ระหว่างนั้นหันไปเห็นร้านขายภาพเขียนของตระกูลลู่เข้าพอดี จึงนึกขึ้นได้ว่าเธอไม่ได้ติดต่อนายใหญ่ของตระกูลลู่มานานแล้ว

พอกดเข้าไปในห้องแชตก็เห็นข้อความที่ไม่อ่านค้างไว้หลายข้อความ

[สุขภาพฉันดีขึ้นแล้ว]

[วันนี้มาทำงานได้แล้ว]

[ช่วงนี้ยุ่งเหรอ]

[รักษาสุขภาพด้วย]

[สอบเป็นยังไงบ้าง]

[ยินดีด้วยการปิดเทอม]

เธอรู้สึกผิดขึ้นมาทันทีที่ลืมเขา เพราะช่วงสอบยุ่งมากก็เลยแทบไม่ได้จับโทรศัพท์และปิดแจ้งเตือนไว้ ถ้าหวังเจียเหวินไม่ติดต่อมาทางจูจิง เธอเองคงไม่รู้ว่าเขามาเมือง S เหมือนกัน

อาจเพราะความรับผิดชอบที่คงเหลือค้างจากการดูแลเขา
ในร่างวิญญาณ เธอจึงคิดอยากจะไปพบเขาสักครั้งเพื่อประเมิน
อาการว่ายังมีใครเล่นตุ๊กตาทองไสยศาสตร์กับเขาอยู่ไหม แน่نون
ว่าเธอมั่นใจเต็มเปี่ยมในเกราะป้องกันนับสิบชั้นที่ให้เขาไป แต่ไหน
ๆ ก็ต้องเดินทางไปเมือง Z เพื่อร่วมพิธีเปิดรายการอยู่แล้ว งั้นวะ
ไปหาเขาหน่อยก็คงจะดี ตัดสินใจแล้วก็ส่งข้อความไปหาเขาทันที

[ฉันทัดเทอมแล้ว เรามาเจอกันหน่อยมัย]

ไม่ถึงสามวินาทีก็มีข้อความตอบกลับมาสั้น ๆ ตามสไตล์
เขา

[ดี]

การเตรียมตัวไปเมือง Z ครั้งที่สองจึงเริ่มต้นขึ้น
ด้วยความวุ่นวาย...

“ฮือออ ซื่ออินน ฉันทัดเทอมจะไม่เจอเธอไปอีกหนึ่งเดือนเชีย
วหรือ” จูจิงกอดเพื่อนสาวแน่นอแงแทบขาดใจ

“ไหนเธอบอกจะไปร่วมรายการด้วยไงล่ะ” หลานซื่ออิน
ถามกลับ เพราะครั้งก่อนจูจิงเปรยขึ้นมาว่าจะจ้างนักพรตมาเพื่อ
ไปสมัครรายการด้วย ปิดเทอมจะได้ใช้เวลาด้วยกันเต็มที่

“ที่มันเต็มแล้วนะสิ ! ฉันทัดเทอมไปเท่าไรก็ไม่มีใคร